

Koncsor Milán

Csillaggal álmodok

Illusztráció:

Réti Noémi

Készítette:

Boronkay Arculat Studio

Ahogy kezded fogom

Ahogy kezded fogom, szállunk,
lelkem feljebb kerül,
és hőökké válunk
rettenthetetlenül
futunk át a nappalon,
és megszűnik a fájdalom.

Ahogy kezded fogom, élünk,
és talán semmitől,
még a sorsunktól sem félnünk,
és kitörünk a semmiből,
vagyunk, itt az ég alatt,
és lehullnak a színpalak.

Ahogy kezded fogom, égünk
és még feltámasztjuk
rég, boldog büszkeségünk.
Mint mikor vígan adtuk
a mosolyt a zsebünkből.
A vonalak a kezünkről

már összeforrtak, nevetnek,
mert érzik szorítását a rég
összetartozó kezeknek,
ahogy összeérnek, ég
a világ, lángol, halkán,
és nem éghetne boldogabban.

Jelentéktelenség 2.

Barnába öltözött
száraz falevél,
kopár füzek között
a hideg földre ér,
s a füstös házakban
halovány fény ragyog
régen még lázadtam,
de már levél vagyok.

Istentelenül

Istentelen kínban ülök,
dogma-gyilkos tagadásban,
vérző szemmel felkészülök
Istent látni valaki másban.

Üres lelkem sátán-hangot
tébolyult dühvel hahotáz
szívem mélyén bús harangok
nevetnek, ha megöl a láz.

Ráncba sorvadtt mosolyával
vén Lucifer felém hajol
és időtlen sőhajával,
néz rám az Isten valahol.

A fákkal

Hagyjatok rohanni a fákkal,
csak úszni szemben a világgal,
engedjétek a szívem szabadon,
mert hívja a szerelmes vadon,
ódon tündérkastély, s szigetek,
melyek partján csöndben pihenek,
s a fák árnya csupa foltos kacat,
mely vidáman, táncolva kacag
a lábamon, s a fejem felett
szívemmel, mely szíved rabja lett...

Csököd láncái raboltak el,
s elmémbe égtek, ha menni kell,
tölgyek bogának rejtelmében
fekete éjen, mint az ében
Csak hagyjatok futni a fákkal,
csak úszni, szemben ...a világgal...

Reggel

Ott áll a nap és kezében kotta:
az estét hajnallá csitította
lággy dallamot csengő, vén gitárja.
A reggel csepp karjait kitarja,
egy szebb máért könyörgő imára.

Jelentéktelenség

Buborék vagyok
belém lehelsz, szállok
játszi szél csókjától
szépségessé válok.
De rövid idill
megunt játék vagyok
egyedül hagysz engem
és én kipukkadok.

Csillaggal álmodok

Nincsen hang az esti úton,
szuszog, pislog a lámpa-láng,
a rab magány fénykörében
sejlő hallgatás néz le ránk.

Kialudtak a csillagok,
csak bús neonjaink égnek,
sejtelmes ritmusú emlék
már lehajtott fejjel léptet.

Nincs már éltető napsugár
zajló szerelmünk árnyain,
nem ragyog a gyöngye harmat
a csalfa rigók szárnyain.

Csak az a vén kerti lámpás
süt szívembe bájkörével
nappal csak melegre vágyom,
s a tejúttal alszom éjjel.

Tiszta leszek megígérem,
csak gyere vissza játszni Hold,
süss arcomba göncölszekér,
s minden az lesz ami volt.

Csokoládé

Olvadó boldogság,
egy falat szenvedély
lágyan szétfolyó
éjfekete éj.

Egy mézízű csók
édesszájú áhítat
mely minden cseppel
mind jobban átítat.

Egy kocka mámort
tör nekem a kéz,
lágyan szétfolyó
éjfekete éj.

Félelmeim

Régebben rettegtem, riogtam,
olykor sírtam is titokban,
tegnap féltem az ismeretlent,
ma a biztos is visszarettent.

Félek, már nem tudok nevetni,
aggódom: nem lehet szeretni,
szívem üres, s mégis ő a fontos
félek, hogy megölnék a gondok,

és ha nem bizonyul elégnek
a vágy, s lány lángjai elégnek
utolsó szerelmem nevének...
de félelmeim az enyémekek.

Félek hogy valaki elveszi
főbiáim, és elteszi...
s akkor félni is félni fogok
majd szívem is rettegvé dobog.

Ima édesanyámért

Édesanyám mondta:
„Szeress, és imádkozz!”
s én őszinte voltam
máig a világhoz...
Tudom hogy bennem vagy,
barát vagy a bajban,
ki soha el nem hagy.
Látható vagy rajtam,
két szememben jelkép,
kezeimben varázs,
pitvarunkon vendég,
s kandallónkban parázs.
Ajkam veled remeg,
hallgasd hát meg imám:
Milliószor áldd meg,
drága édesanyám!
Édesanyám mondja:
„Vigyáz rád az Isten.”
Takart gyöngye rongya,
s vele együtt hittem.
Tűző napon árnyam
lettél, és reményem.
Sötét völgyben jártam,
te lettél a fényem.
Düh és bánat fűtött,
halk nyugalمام voltál,
Ő karjába fűzött,
s benne átkaroltál.
Ajkam érted remeg,
hallgasd hát meg imám:
Milliószor áldd meg,
drága édesanyám!

Hajnal a város felett 2.

Csupa csend és béke száll az éjen keresztül, csupa titkos megalkuvást hordva az alvó világnak serényen, s csak a rézszürke, öreg ködpalást óvja a hamis fénytől a világot, játszott örömök hátára feszülve. Keserű érzéssel nézik a lányok egy kontúrtaalan kávéházban ülve a hajnalok üres színdarabját, melyet borzongva ízlel a szürkeség, s a lányok kezüket szívükre rakják: dobog, éget, lüktet a büszkeség.

Szememen még puhán ül az álom, az éjjel átölelt, kedves lidérccek. Keresem az erőt, de nem találok, reggeli vágy, reggeli miértek. Retinámra írt, tiltakozó nemlét lázadó, édes, hűséges és igaz, keserédes bennem minden emlék, és azt hiszem, a jövő is az. A reggeli szív ilyen, folyton remél, álarcok, függönyök bájkörében, s minden összefüggést, mindent tudni vél, pedig fekete a sors, mint az ében.

Fahéjas fekete csokolja számat,
talpam alatt drága menedékem
véd most is, ha ezer vágyam támad
és ragyog a világ, ég mesterkélten.
Objektívemen fényhártyák igéznek,
szeretem a várost, örültem, végképp.
Csak hívlak reménységem, téged nézlek:
tán ott az igaz, és ez csak egy fénykép.
Sárgult papíron komor arcok vagyunk,
régi igazak gyöngéi másai,
s az út melyet végül hátrahagyunk:
Arctalan emberek vallomásai.

Hát így kell élni? Jelmezbe bújva?
Hogy őrzöngő senkik szemébe veszve
porba hullj és felkelj, újra meg újra?
Cél nélkül, száraz mederben evezve
közönyös örömmel halni éhen.
Vagy szíved száz szeszélyét követve
szaladni oda, hol nem bánt a szégyen,
s lassan halunk meg, egymáson nevetve?
Belépsz az irodák rengetegébe,
erkélyem széléről nézek utánad,
amit nem éreztem rengeteg éve,
most szörnyen félek, félek újra támad.

Én nem leszek senki marionettje,
hiába rángatod bennem a drótot,
csak létezzetek, halva és születve,
nem veszem át ezt az életmódot.
Mert álarcom mögött is magam lennék,
köpönyegemen átítve a bőröm
saját testemben nem lennék, csak vendég
álló óra volnék túl az időkön.

Így hittem nyolcig, bátran magamban,
hittem, hogy nem kell feketének lenni,
a város fölött egyedül maradtam,
nem volt villamos, nem számított semmi.
Hittem, hogy lehet. Aztán felébredtem.
Szaladtam, nehogy a buszt lekéssem,
Elhagytam az erkélyt, szellem lettem.
Szürkülök, szürkülök egészen.

Idill

Hallgat az árnyak alatt puha párna között aranyos kicsi szívem.
Kis, tavi gondola ring, fűszeres illatokon,
s angyali álmái zúgnak a Hold, lila, szép, sima vágy-süvegének.
Hogyha szemem behunyom, bennem e kép a világ.

Koraesti hallgatás

Hallgat az éjjeli rét,
nem zizeg ébren a sás,
elfojtja leheletét
halkan a vízcsobogás.

Fél ma susogni a gyep,
nesztelen másra figyel
égbe hajol, s közelebb
tudja ha eljön a jel.

Izgul a gyöngye tücsök
nem játszik árnyon a szél
még a szúnyog se nyüzsög
ma csak a tejút mesél.

Látom a világot

Lehajtom a fejem,
a valóság nehéz,
behunyom a szemem,
de lelkem messze néz,
s csodálom a távot,
bogarat, virágot,
szíved ablakából
látom a világot.

Kinyitom a kezem,
szétfolyik az ármány,
de még emlékezem,
csupa, szép szívárvány,
mi most, gondolva rád,
csukott szemmel látok,
kék vízhártyákon át
nézem a világot.

Felnézek a tájra,
s visszahúz a teher,
álmom, mintha fájna,
most új életre kel.
Érzések rohannak,
eleven diákok,
hűs szíved az ablak,
nézem a világot.

Magánügyeim

Titkok ma mindenütt vannak:
zárt ajtó, redőnyös ablak,
kényes-depressziós magány,
s hogy mennyibe kerül a lány.

Htt hagytál, és iga lett a
bánat meg a cigaretta,
lehervadt száz jókedv-rügyem
de ez is a magánügyem.

Felemás bennem az érzet:
kívül mosoly, belül vérzek.
Hiányzik sok közös fénykép,
de nem rád tartozik, végképp.

Elhagyott a régi derű
és a helyzet nem egyszerű.
Öröm ment el énekelve.
Mondanám, ha érdekelne.

Titkok vannak, lesznek, voltak:
szépek, bambák, buták, holtak.
Kényes-megkönnyebbült semmi...
ez volt minden titkom. Ennyi.

Májusi álom

Májusi orgonák
hajlongnak rajongva,
míg kócos hajunkba
bús szél kap jajongva.

Kétséggé olvad a
gombóc a torokban,
s félve, de unottan
fekszünk a homokban.

Szállunk. Ismeretlen,
névtelen szellemek,
elmész, és elmegyek,
eltűnsz és felkelek.

Nem értem a világot

Hallgat a múlt,
mind lángra gyúlt
benniünk a vágy
gyöngé nyugágy-
ként eltakar
a zűrzavar.

Hallgat az éj
csupa rejtély:
Alva szövő
balga jövő
mely ostobán
szó sorsot rám.

Hallgat a táj,
csendje ma fáj
zargat az ősz
vén szívű csősz
ül a földön.
Ez egy börtön.

Hallgat a szív,
nyugodni hív
menni vágyom
gyöngé ágyon
és eltakar
a zűrzavar.

Október 23.

Budapest utcáin járt az ébredés,
kábult, kora-őszi álruhában,
Biztos hogy ő volt, ez nem tévedés,
jól megnéztem, az arcát is láttam.

Fiatal lányok szemében lángolt
gyöngé kezek szorgalmában égett,
ragyogása gyöngé esőtánc volt,
s golyózápor vetett neki véget.

Halántékokon égtek vad sebek,
nektek „pár kölyök” volt a hadsereg.
Elmentek, de van számunkra vigasz:
a nagyok közt, „pár kölyök” volt igaz.

Papírcsónak

Kis papírcsónak vagy
langy hullám terelget
s igéző alkonyat
vall neked szerelmet.
rajongva bókol
a fehér, sima part
s az édes szellő
lány ölében tart.

Pentameterek

Reszket a szélben a szív, hullik a hó monoton,
félve ma játszani hív, rég temetett nyomokon.

Hallgatag érfalakon, száll tova hangtalanul,
s száz sima gondolatom hit-teli hűs szava hull.

Látom a vén hegyeket, várom a gyöngye tavaszt,
látom a vak szemeket, s értem a csalfa kamaszt,
hallom a fák szavait, látom az éjjeli fényt,
Istenem angyalait, s érzem a tarka reményt.

Reszket a szélben a hó, hull le az úrön is át,
érteni volna ma jó, száz sima gondolatát.

Régi házunk

Lámpátlan gyársorok
árnyában ácsorog,
s ablakán átcsorog
szüntelenül a fény.

Benézek a rácson,
húsvét, vagy karácsony,
s száz mézeskalácsom
mind ott benn üldögél.

Múlt van benn, s áriák,
poros Szűz Máriák,
szobámon járni át
oly nagyon szeretnék.

Lekvárom, befőttem
ott csillog előttem
elmentem, felnőttem
űztem a szerencsét.

S lámpátlan gyársorok
árnyába olvadok.
Ők rejtik ki vagyok:
innen jöttem én.

Sosem leszek

Az emlékek földjére lépek,
ahol hallgat a hősök hantja,
dalok szólnak, lágyak, és szépek,
és halkán dúdol Arany lantja.

Leülök egy padra, hallgatok,
szavalom kedvenc Ady versem
mélyen magamban. A vén nagyok
liüktetnek szívemben nyersen.

Az őszi fagyba belehaló
levelek az arcomhoz érnek.

Én sosem leszek ide való,
csak ma még hadd legyek tiétek.

Sötét van

Sötét van. Félj velem,
reszkessiünk az éjjelen,
s nappalon, fű között.
Minden összeütközött.

Sötét van. Ránk vigyáz,
s összeéget béna láz,
március van, hull a hó,
de összeköt, e lány kohó.

Sötét van. Gyászolunk,
szennyes földön gázolunk,
térdig ér a bűn, a kín,
te vonat vagy, én a sín.

Sötét van, de fényt terem,
köztünk minden érzelem,
Sötét van. Félj velem,
szerelmesen, édesen.

Tanévnyitó

Körülöttem üvegesen
tekintget sok kisdiák,
érik még majd, rövidesen
őket nagy tragédiák.

Nem értik még, miért jöttek
és e kínzás mire van,
s kik ezek a szörnyszülöttek,
végzősök csak, biztosan.

Tudatlanul, gyáván, szendén
csak egymás felé néznek
de most még így van rendjén,
ez a bája az egésznek...

Borlap 2012. 1. szám

Szülőházam

Fénylő csillagokból
házam néz le rám,
hűs patak tündére
csókolja a szám.
Ezernyi élményem
száll mint a zsongó,
zümmögő, zsebongó,
szorgalmas dongó.

Vadregényes erdők,
ábrándos rétek,
citromfűves nyarak
ringok felétek,
álmot őrző éjek,
titkos, szép helyek
ódon tündérvilág
téged rejtelek:

Szende lányok haját
fürdeti a nap,
fény-ízű források
kelnek, s nyugszanak.
Ősz csósz köszöntője
zeng a zöld földön,
friss szellő cikázik
hegyen és völgyön.

Izzó naplementék
csókja a számon,
s száz levél játéka
hajnali árnyon.
Nevető szalmaszál
kócos hajamban,
hála és békesség
csendes szavamban.

Ezer hősiünk vére
itatja ma át
a porhanyós földnek
minden kavicsát.
S több büszke lovagnak
hallgat hantja lent,
minden kis madárfüttty
végtelent jelent.

Embortelenségbe
szül embert e föld,
véges létezésbe
erőt, s vágyat tölt.
Tízmillió lélek
hallgatja imám:
Légy ezerszer áldott
szép szülőházám!

Tatjana Levele Anyeginhez

XXI. századi verzió

Írtam egy e-mailt
De ne hidd, hogy nyomulok
Még ha nem is tetszem,
Ebből én csak okulok.
S remélem, hogy e levél
Nem a lomtárba kerül,
S választ is kapok rá
Egy-két éven belül.
Ezidáig úgy véltem,
Hogy hiába bökdöstelek,
De fészbrúkon, remélem,
Hogy este veled csetelek,
Csak hogy végre lássam
Pirulós hangulatjeled,
Melyet csodásan
A mondatok végére teszel.
Még remélem, hogy nem unod
A sok-sok apró lájkot,
S remélem, hogy tudod,
Ez még senkinek sem ártott.
Miért jelöltél be? Mondd meg nekem!
Miért? Hisz ha nem is mernélek,
Nem ment volna tönkre böngésző életem
S boldog lennék egyedül, amíg csak élek.

Te vagy nekem a csúcssrác,
Kit édes, lány kommenttel
Magaménak akarok.
Szívem benned örömet lel.
Te vagy az én édes
Cuki lájkhuszárom.
Remélem, hogy ez már
Nem egy újabb álom.
Az új profilképed
Tegnapelőtt látván,
Minden ember elképed
Száját nagyra tátván
S talán le is nézel,
Mert tulajdonképpen
Folyton akadozik
Win'2000-es gépem.
Miért nézegeted
Folyton az adatlapom?
Szívem msn-edért
Fájdult meg, de nagyon.
Anyám hív! Megyek...
Az e-mailen végig futni
Még véletlen sem merek
De a címem azért megadom:
egykisleány@hotmail.com

Borlap 2010. 2. sz.

Akarva-akaratlan

Megboldogult, szelíd angyal
Kezében szertetépett tűzvirág
Nem bír a kínzó lelki faggyal
Hisz kitaszította őt a világ
Kezében mint jégcsap a kard
S ül ott fenn a szüzek között
Bár elmenni még nem akart
Lelke a mennyekbe költözött
Szeme nincs csak engem lát
Ki lenn élek még szüntelen
Várom hogy teljesítse szavát
Életem ennek szentelem

Akarva vagy akaratlan
Zúgó szólam járja át
Fejemet, s szakadatlan
Hallgatom a zengő zongorát
Régen volt már hogy játszottál
S énekeltél nekem
A dallam nekem te voltál
Csókod volt az énekem
Szemed fénye világított
Lelked mindig itt marad
Sírod felett gyakran sírok
S idézem utolsó szavad

„Tudom hogy sok időm nincsen
Lassan múlok, meghalok
Emlékezz rám, drága kincsem
Ha elragadnak az angyalok”
Ezt mondtad és nevettél
Zengő hangú kismadár
De a következő te lettél
És sírod felett sírva áll
Ki szeretett nagyon
Sosem hagy magadra
Emlékezni fogok az utolsó napon
Is minden egyes szavadra

Még érzem, mindig szeretlek
Érted zuhanok az imába
Hogy fölöslegesen kereslek
Meghaltál, már hiába
Elengedlek de szépen kérlek
Segíts meg azon a napon
Reménnyel tölts el Szentlélek
Akarva akarom

Borlap 2010 1. szám

Holt szabadság

Vérvörös századok könnyfelhője alatt
Megnémult mártírok kaparják a falat
Üszkös körömággal minduntalan vésik
„Hol van az igazság? Kétszáz éve késik!”
Fényes szabadságért lelték halálukat
Hősi halántékon golyó ütött lyukat
Marcangolt az ellen, mint vérengző vadak
Tőlük visszhangoztok mint hófehér falak
Éjfekete évek rideg árnyékában
Megtépett tetemek szenderülnek lágyan.
Hogyan lehet akkor, ki ezer hőst nemzett
Kínja borzalmába belesántult nemzet?
Rabigába hajtott éjfekete égben
Száz hazugság bujkál ott a sötétségben
Tízmillió embert szorongat az ármány
S reménnyel telt fiatalok halnak meg árván
Rájuk emlékezik Bécs és Itália
„Nemes célért haltál, Ó magyarnak fia”
Vérvörös emlékek, elhaló századok
Fekete kereszték nyomják a vállatok
Előre lépj ember! Nem szűnik a vakság?
Vérében fuldoklik a magyar szabadság!

Borlap 2009 1. szám

Jelen kötetben a Boronkayban töltött öt évem alatt született művek egy gondosan kiválogatott vetületét mutattuk be. Köszönet jár a verseket ihlető személyeknek, valamint Nagy Péter tanár úrnak, aki a kötet ötletét felvetette, valamint Hujbert Istvánnak, aki a szerkesztésben segített. A verseknek tulajdonképpeni célja az én világlátásom, és fejlődésmenetem bemutatása. Valamint ezzel szeretnék köszönetet mondani gondviselő, és türelmes tanárainknak.

Koncsor Milán

Aiti Noemi